

else i Stand om en Ordning af denne Sag. En saadan Tilstand er umulig i en Nation, der vil bestaa og gaa fremad, og derfor kan den ikke vedvare. Derfor maa vi tage dette, som nu bydes, og derved søge at komme til en Forstaaelse, som senere kan bøde paa Manglerne, og som fremfor alt inden 1922 kan give os noget til Erstatning for det, som ellers vil ske i 1922.

N. P. Jensen (Københavns 3die Valgkreds): Hvis det ærede Medlem, der talte sidst, havde motiveret sin og sine Meningsfællers Afstemning med en Henvisning til, at den kommanderende General og Chefen for Generalstaben havde sagt, at det, der her er foreslaaet, er bedre end det nuværende, skulde jeg ikke have sagt et eneste Ord dertil, det vilde jeg slet ikke gaa imod, men naar det ærede Medlem gaar et langt Skridt videre og vil fortælle Befolkningen, at det Forsvar, vi nu faa, er et brugeligt Forsvar i 12 Aar, indtil Landbefæstningen skal nedlægges, maa jeg nedlægge en bestemt Indsigelse derimod; thi det er ikke rigtigt. Om det ærede Medlem var til Stede, da jeg talte, ved jeg ikke, men jeg viste det da udførligt med Tal, og jeg finder ingen Anledning til nu yderligere at gaa ind derpaa.

Det ærede Medlem talte om, hvorledes den nuværende Landbefæstnings Mangler vilde blive afhjulpne, naar Krigen kom, ved Feltbefæstningsanlæg. Ja, det er meget rigtigt, men hvis det ærede Medlem havde hørt mig, da jeg talte, vilde han have hørt, at jeg sagde: Faa vi Tid dertil? Hvem garanterer os, at vi faa en saa lang Tidsfrist, at vi faa Tid til at anlægge de Feltbefæstningsanlæg, som ere nødvendige til at supplere Landbefæstningen?

Der er dernæst et andet Moment, som man maa se lige i Øjnene, og som jeg ikke skulde have trukket frem, hvis jeg ikke var bleven tvungen dertil, og det er, at man i Løbet af de 12 Aar vil faa ødelagt Københavns Befæstning i Bund og Grund. Det kan ikke blive anderledes, saa længe der ingen Demarkationslinie er, saa længe man har Lov til at bygge, hvor man vil i Forterrainet, og saa længe Udviklingen fortsættes paa samme Maade som nu. Det vil bevirke, at Landbefæstningen i Virkeligheden i Løbet af de 12 Aar intet vil være værd. Det skal vides. Jeg ved vel, at for at forsvare en Fæstning skal man have en Besætning, og til denne behøves der blandt andet ogsaa

Feltartilleri og det Mandskab, man kan faa ad anden Vej. Men det skal jeg ikkk komme ind paa, jeg har holdt mig til det, jeg forstaar mig paa, Fodfolket, og har henvist til, at General Kühnel har forlangt som Besætningsstyrke i Københavns Befæstning 38,000 Mand Fodfolk, og jeg har fortalt, hvorledes man var stillet i 1922. Jeg skal gentage overfor det ærede Medlem, at den 31. Marts 1914 vil Styrken være 26,649 Mand. Nu sagde det ærede Medlem, at der er 23 Batailloner. Ja, det er rigtigt, men det er kun 23 Batailloner med 19,000 Mand, det andet er Reservebatailloner. Det er 15 Batailloner, der kun have 7,000 Mand. Og naar vi komme til Tiden 1918, er Styrken kun forøget med 3,000 Mand. Det vil altsaa sige, at i Tiden til 1922 naa vi ikke nogen Sinde op til Besætningsstyrken af Fodfolk.

Wulff: Jeg antager, at det er et alt for sent Tidspunkt til paa ny at kaste sig ind i Debatten om vort Ændringsforslag, og det agter jeg derfor ikke at gøre. Jeg vil i den Retning kun gøre den lille Bemærkning til det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov), at den Paaberaabelse af de sagkyndige, som han anførte, gælder efter de sagkyndiges egne Ord alene under den Forudsætning, at det drejer sig om Tiden indtil 1922, medens de fuldstændig vogte sig for at tale om, hvordan det vil se ud efter 1922. Netop derfor er jeg kommen til det, som gav mig Anledning til at bede om Ordet for denne korte Bemærkning. Jeg skylder et Svar paa den Henstilling, som blev rettet til os seks fra det ærede Medlem for Frederiksberg 1ste Valgkreds (Ellinger) om at tage vort Ændringsforslag tilbage. Jeg beklager at maatte sige — det er jo ogsaa overflødig efter de Udtalelser, der ere faldne fra flere af de seks —, at vi ikke ere i Stand dertil. Der er blevet appelleret til os om at tage Hensyn til de tre Repræsentanter i Forsvarsudvalget. Jeg skønner ikke rettere, end at de maa svare for deres Stilling, ligesom vi maa svare for vor, og vi have stillet vort Forslag blandt andet med det for Øje, at det skal være bestemmende for vor Afstemning om Loven i dens Helhed. Bliver vort Forslag vedtaget, stemme vi for Loven, bliver det ikke vedtaget, stemme vi imod den. Man kan sige, at vi kunne regne det ud i Forvejen, men vi have af Hensyn til os selv og vor Stilling ønsket at konstatere det udtrykkelig og maa fastholde vort Ændringsforslag.